

Nada! Pojutrajšnim odpotujem. Že pred par tedni mi je teta z Gorenjskega pisala, naj pridem k njej. Zdaj je čas, zdaj je prilika. Tu bi mi bilo neprenesljivo. In veš, kaj bom tam počela? Slikala bodem, saj slišim in čitam, da so tam tako rajski kraji in v tem, v tem pozabim svoje nesreče. Pozabim?

Dosti sem res zamudila, slikala nisem dolgo, a kako mi zdaj ta vednost prav pride. Nada moja, to mi bode tolažba, s tem si bodem pregnala hude, otožne misli. In kaj ne, ti mi bodeš vestno poročala, kaj počenja on? Morda pa on tudi pri tem trpi, morda se on tudi žrtvuje svojcem v prid? Reci mi, da, Nada, reci, to me laži, to mi še edino dobro dene. Mami svoji sem vse povedala, ona je tudi že najbrže očetu sporočila. Med mojim pripovedovanjem majala je z glavo in ko sem zaihtela, stisnila me je k sebi in tudi jokala moja ljuba, draga mama. Nada, morda sem vendar le sanjala? Ne, nisem, tu je osodepolni list in on ima tudi že mojo odpoved. Konec je vsemu, vsemu!

Sedaj pa le na pot! Kakor hitro mi bode mogoče, ti bodem pisala.

Vroče te poljublja

Tvoja **Vera**.

(Dalje prihodnjič.)

Odprto pismo gospej urednici.

Velecenjena gospa!

veseljem, z velikim veseljem in pazljivim očesom, sledim vsakej številki meni tako drage »Slovenke«. Da Vam odkrito povem, vsega nisem hvalila, a grajala sem jako malo in to vedno sama v svojej sobi. Kakor morda že sami veste, zgražali so se mnogi na spisu g. Danice, in govorili celo, da se »Slovenki« zato odpovedó, češ, da »Slovenka« bi morala prinašati le zdrave in koristne nasvete, a da trosi v svet take nezmisljivosti. No, pustimo to, naj misli vsak, kar mu drago, a da ta dopis bode imel hudih posledic, tega se bojim, in ravno to me je prisililo, velecenjena gospa, pisati Vam. Kar je g. Danica pisala, je dobro; pisala je za nekatere in med temi poznam jaz gospo, katera mi je rekla, da ona precej podpiše one nazore g. Danice. Sedaj pa obsojam strogo gč. Vando na njenem preostrem odgovoru. Zdelo se je, da ona se ozira bolj na osebo, nego na misli g. Danice. Njen odgovor meni ni posebno ugajal, ker je bil še precej surov; slutila sem precej, da ne bode tako hitro

miru in da se nas je že prejela ona kužna bolezen, katera tako grozno mori nas Slovence. Milostiva gospa, oprostite mi, da sem se tudi čudila Vam, ker ste vsprejeli oni spis, namreč spis gč. Vande, ali da bi ga bili vsaj opilili po svoje.

Toda Vandí ni še njen odgovor dovolj, zdaj nadaljuje še »Poslano«, na njeno »poslano« zopet odgovor v »Edinosti«, kar kaže, da bode stvar nadaljevala. Da se je gč. Vanda spodtikala nad onim srečanjem v kupeju, se mi tudi ne zdi prav, saj je bilo videti, da je le šala, ki pa ni bila na pravem mestu v »Edinosti.« Gospa Danica gotovo ni mislila, kake nasledke bode imel njen spis.

Govorilo se je pred par večeri v večjej družbi o najnovejši debati, kar vsklikne nek gospod: »Gospoda moja! čudite se raje temu, da so mogle sploh ženske toliko časa vstrajati brez prepira!« »Glejte no, saj res«, pripomnim jaz, čuditi se je res, ko imamo v gospodih tako izvrstne vzglede«. S tem seveda ni bilo še konca zabavljanju, a branila sem se junaško. — Želela bi pa iz srca kakor tudi Vi, milostiva gospa, da bi bil kmalu konec tej nevihti, ker sedaj je že začela padati predebela toča in ta nas lahko pogubi*). Za to pa Vas prav lepo prosim, streljajte Vi v oblake, da se ti razprše ter se pokaže nad nami jasno nebò, kakor je bilo do sedaj. V to pomози Bog!

Zahvaljeva je Vas, milostiva gospa, da ste vsprejeli moje pismo, klanja se Vam preudana

Anka.

Upa zvezde.

Upa zvezde zlate —
kaj se mi smehljáte
raz nebo prijazno? —

Raje v srce moje
vlijte žare svoje,...
vlijte mi utehe!...

A če tu na sveti
ni mi dano zreti +
vas v radósti, sreči...

Pa oj zvezde zlate,
saj mi zamigljate
lepše na gomilo?...

Zagorska.

*) Ker se tudi meni zdi dovolj te debate, naj jej bode konec s tem-le dobro mislečim pismom. (Op. ured.)